

I Mands Minde havde man ikke oplevet saadanne Dage.

„Vorherre bevare dem, der er paa Søen!“ raabte Folk til hinanden gennem Uvejsbraget, naar man mødtes paa Landsbyens Gade, mens man Skridt for Skridt kæmpede sig hen ad Vejen med fremover bøjet Overkrop, eller fløj afsted med Stormen paa sin Ryg.

„Godt for dem, der har vel tænkt og tæt spækket,“ tænkte de, der sad hjemme i de halvmørke Stuer, hvor man selv midt paa Dagen næppe kunde se at læse sin Avis, mens det peb og tudede rundt om, som om alle onde Aander var slupne løs over Byen. Inde i Staldene stod Hestene med rejste Øren og rystede af Angst; Køerne brølede omkap, som under en Ildebrand; selv Kattene gik og mjavede sygt, og Hundene krøb omkring med Halen mellem Benene og snuste uroligt.

Da Vejret endelig stilnede lidt, kom Sneen tumlende i hvide Horder; — og skønt det endnu var tidligt paa Vinteren, i Begyndelsen af December, blev den overalt liggende paa Jorden, samlede sig i Grøfterne, skjulte de styrtede Træer ved Vejene, dyngede sig op over de knuste Gærder og oprevne Straatage.